

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **P. N.**, zast. Mgr. Pavlou Henzelovou, advokátkou se sídlem Fibichova 1141/2, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2022, č. j. 9 A 102/2021-74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené advokátky Mgr. Pavly Henzelové **se určuje** částkou 4114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Tvrzený zásah spatřoval stěžovatel v tom, jakým způsobem žalovaný posoudil jeho stížnost na postup Krajského soudu v Ostravě jako povinného subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

[2] Dne 27. 10. 2020 adresoval stěžovatel Krajskému soudu v Ostravě žádost o poskytnutí informací, „*pod jakou spisovou značkou byly vedeny trestní řízení proti panu V.*“

H. a panu M. Š. (pobočka Olomouc)“ Na tuto žádost odpověděl Krajský soud v Ostravě přípisem ze dne 4. 11. 2020 tak, že „*lustrací výše zmíněných osob prostřednictvím interního systému Lotus Notes nebylo nalezeno u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci žádné trestní řízení.*“ V reakci na toto sdělení zaslal stěžovatel Krajskému soudu v Ostravě podání označené jako odvolání; v tomto podání stěžovatel uvedl, že má za to, že poskytnutá informace není správná, proto po žalovaném požadoval, aby „*uznal či opravil poskytnutou informaci*“. Žalovaný posoudil podání stěžovatele jako stížnost, přezkoumal postup Krajského soudu v Ostravě jako povinného subjektu a rozhodnutím ze dne 7. 12. 2020, č. j. MSP-702/2020-OSV-OSV/2, podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím postup povinného subjektu potvrdil a podanou stížnost zamítl.

II. Rozhodnutí městského soudu

[3] Stěžovatel podal Krajskému soudu v Ostravě žalobu, kterou následně prostřednictvím ustanovené zástupkyně doplnil. Podanou žalobu výslovně označil jako žalobu proti nečinnosti správního orgánu – Krajského soudu v Ostravě (dosud mu nebyla poskytnuta požadovaná informace) a současně jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který stěžovatel spatřoval ve vydání rozhodnutí ze dne 7. 12. 2020, č. j. MSP-702/2020-OSV-OSV/2.

[4] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 5. 8. 2021, č. j. 25 A 1/2021-35, vyloučil k samostatnému projednání žalobu proti nečinnosti Krajského soudu v Ostravě; následně usnesením ze dne 9. 9. 2021, č. j. 25 A 1/2021-38, postoupil žalobu na určení nezákonnosti zásahu žalovaného městskému soudu.

[5] V řízení u městského soudu stěžovatel prostřednictvím ustanovené zástupkyně doplnil podanou žalobu o tvrzení, že povinný subjekt má hledat způsoby maximálního vyhovění podané žádosti, a nikoliv důvody, jak poskytnutí informací zabránit. Podanou žádostí o informace se stěžovatel domáhal sdělení nikoli pouze toho, zda byla proti zmiňovaným osobám vedena trestní řízení u pobočky povinného subjektu v Olomouci, ale také u něj samotného (v Ostravě). Jelikož mu povinný subjekt tyto informace neposkytl, nebyla jeho žádost o informace dosud zcela vyřízena. V replice k vyjádření žalovaného pak zdůraznil, že subsidiarita žaloby podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nedopadá na případy, kdy se žalobce domáhá pouze určení, že byl zásah nezákonný. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. MSP-702/2020-OSV-OSV/2, podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím není podle judikatury správních soudů rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; stěžovatel proto vyjádřil přesvědčení, že je aktivně legitimován k podání zásahové žaloby, v níž se domáhal určení, že rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. MSP-702/2020-OSV-OSV/2, bylo nezákonné.

[6] Kasační stížností napadeným usnesením městský soud žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ustanovené zástupkyni určil odměnu.

[7] Odmítnutí žaloby odůvodnil městský soud tím, že potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím není

pokračování

rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace. Podle judikatury správních soudů se žadatel o informace může v situaci, kdy mu povinný subjekt požadované informace neposkytl (a nadřízený orgán jeho postup potvrdil), bránit vůči povinnému subjektu nečinností žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s. To také stěžovatel učinil – řízení o nečinnostní žalobě vedl Krajský soud v Ostravě (tuto žalobu vyloučil k samostatnému projednání – viz výše). Rozhodnutí žalovaného podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím nelze posoudit ani jako akt, proti němuž by bylo možné podat zásahovou žalobu. Podle § 85 s. ř. s. je totiž zásahová žaloba nepřipustná, lze-li se domáhat ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky. Zásahová žaloba tak nastupuje tam, kde nejsou k dispozici prostředky ke zjednání nápravy ve veřejné správě.

[8] Žalobce tvrdil, že rozhodnutí o jím podané stížnosti nezákonný stav nenapravilo, proto požaduje určení nezákonnosti vydaného rozhodnutí žalovaného prostřednictvím zásahové žaloby. Podstata věci však tkví v otázce, zda byl povinný subjekt povinen vydat rozhodnutí o podané žádosti, resp. poskytnout informace. Za takové situace se uplatní subsidiarita žalob podle s. ř. s. Zásahová žaloba je subsidiárním prostředkem ochrany vůči prostředkům dostupným u správních orgánů (je nutné vyčerpat předchozí prostředek nápravy), ale také, a to především, vůči jiným druhům žalob dostupným ve správním soudnictví. Stěžovatel se přitom ochrany domáhá již v řízení o nečinnostní žalobě vedeném u Krajského soudu v Ostravě, odmítnutím žaloby tak nedochází k odeprání soudní ochrany.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Proti usnesení městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítal, že městský soud extenzivně vyložil § 85 s. ř. s. Toto ustanovení zapovídá podat zásahovou žalobu v případě, lze-li se ochrany domáhat jinými právními prostředky; to však neplatí, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Stěžovatel se od počátku domáhal právě určení toho, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. V takovém případě není třeba, aby vyčerpal jiné prostředky nápravy. Znovu zdůraznil, že od samého počátku bylo jeho úmyslem bránit se nejen proti nečinnosti Krajského soudu v Ostravě, který mu jako povinný subjekt neposkytl požadované informace, ale také proti postupu žalovaného v nyní projednávané věci, jenž potvrdil postup povinného subjektu. Jelikož vydané rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přichází v úvahu pouze zásahová žaloba. Právní řád neposkytuje stěžovateli žádný jiný prostředek, jak se proti nezákonnosti rozhodnutí žalovaného bránit. Právě k tomuto účelu slouží podle přesvědčení stěžovatele zásahová žaloba.

[10] V doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 4. 2022 stěžovatel uvedl, že Krajský soud v Ostravě disponoval informacemi o tom, že proti panu V. H. a panu M. Š. bylo přímo u něj vedeno trestní řízení, přesto tyto informace stěžovateli neposkytl. Ačkoli si těchto skutečností žalovaný musel být vědom (jsou patrné ze správního spisu), svým rozhodnutím pochybení Krajského soudu v Ostravě nenapravil, protože je toto rozhodnutí nezákonné.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že se ztotožňuje s hodnocením městského soudu. Kasační stížnost nepřináší takovou argumentaci, která by závěry městského soudu vyvracela. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[12] Dne 26. 4. 2022 zaslal stěžovatel prostřednictvím ustanovené zástupkyně Nejvyššímu správnímu soudu další doplnění podané kasační stížnosti, ve které zopakoval, že žalovaný postupuje neefektivně a nezákonně, jako orgán rozhodující o stížnostech podle zákona o svobodném přístupu k informacím je zcela nefunkční. Už jen z tohoto důvodu má proto smysl deklarovat nezákonnost jeho zásahu.

[13] V doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 4. 2022 pak stěžovatel znovu zopakoval námitky týkající se neefektivního a nezákonného postupu žalovaného při vyřizování opravných prostředků podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen ustanovenou advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podstatou věci je posouzení zákonnosti rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. V takovém případě lze kasační stížnost opřít pouze o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost nesměruje proti meritornímu rozhodnutí městského soudu, proto ani Nejvyšší správní soud nemůže přezkoumávat zákonnost toho, co podání žaloby předcházelo. Předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu může být pouze otázka, zda městský soud postupoval správně, když žalobu odmítl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. může obecně spočívat také v nesprávném posouzení právní otázky soudem (např. aplikuje-li soud výluky ze soudního přezkumu, která na věc nedopadají), nebo v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, zejména skutkových (např. odmítne-li soud podání pro opožděnost, ačkoliv rozhodné skutečnosti nezjistil), popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek, že došlo k odmítnutí návrhu a tím i odmítnutí soudní ochrany, ač pro takový postup nebyly splněny podmínky.

[17] V nyní projednávané věci městský soud žalobu odmítl, neboť měl za to, že rozhodnutí žalovaného o stížnosti podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a s ohledem na skutečnost, že podstatou věci je tvrzená nečinnost Krajského soudu v Ostravě jako povinného subjektu, není s ohledem na subsidiaritu zásahové žaloby ve vztahu k nečinnostní žalobě podle § 79 s. ř. s. tato žaloba přípustná. Tento závěr městského soudu musel Nejvyšší správní soud korigovat – městský soud sice dospěl ke správnému závěru v tom smyslu, že podanou žalobu bylo nutné odmítnout, nikoli však podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ale podle písm. a) téhož ustanovení – viz dále.

pokračování

[18] Podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že „*nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že postup povinného subjektu potvrdí*“.

[19] V usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, č. 3847/2019 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zcela jednoznačně uvedl, že rozhodnutí vydané podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, kterým nadřízený orgán postup povinného subjektu potvrdil, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace, proti němuž by bylo možné bránit se ve správním soudnictví žalobou proti správnímu rozhodnutí.

[20] Institut stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím byl konstruován v souvislosti s odstraněním institutu fikce rozhodnutí, tedy k pokrytí případů, kdy povinný subjekt vůbec v zákonné lhůtě na podanou žádost nereagoval či kdy poskytl pouze část informací (popř. informace, jichž se žadatel nedožadoval) a ke zbytku (obsahu) žádosti se nevyjádřil (tedy nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti) – srov. důvodovou zprávu k vládnímu návrhu novely (č. 61/2006 Sb.) zákona o svobodném přístupu k informacím, sněmovní tisk č. 991/0, 4. volební období, 2002-2006, digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

[21] Podle důvodové zprávy však institut stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace nepokrývá pouze výše naznačené případy nečinnosti; stížnost je možné použít i v případech, v nichž byl sice povinný subjekt činný, ale neposkytl informace ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí, ale odkázal na jiná ustanovení tohoto zákona, např. žádost odložil nebo postupoval dle § 6. Žadatel, který se domnívá, že povinný subjekt nepostupoval v souladu s tímto zákonem, má právo obrátit se prostřednictvím povinného subjektu na nadřízený orgán se stížností za podmínek daných § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím.

[22] Zákonodárce tak koncipoval institut stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace podle citovaného § 16a jako specifický prostředek ochrany proti nečinnosti, což potvrzuje také komentářová literatura (viz bod 46 citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 18/2017-40). Vyčerpání institutu stížnosti jako prostředku ochrany proti nečinnosti má za následek, že žadatel o informace je oprávněn obrátit se na soud s žalobou proti nečinnosti povinného subjektu, neboť jejím podáním vyčerpал prostředky, které právní předpisy stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti povinného subjektu. Stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím je tak prostředkem ochrany ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., neboť dopadá na situace, v nichž rozhodnutí ve věci chybí – řádný opravný prostředek (odvolání) tak není vůči čemu podat. Rozhodnutím nadřízeného orgánu o podané stížnosti podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím se pak toliko potvrzuje postup povinného subjektu (nikoli jeho rozhodnutí).

[23] Nutno ovšem zdůraznit, že právní sféra jednotlivce není dotčena samotným potvrzením postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, jak ostatně výslovně uvedl již rozšířený senát v usnesení č. j. 5 As 18/2017-40. Nadřízený orgán toliko konstatuje, že souhlasí s postupem povinného subjektu, přičemž svým závěrem nemůže ovlivnit veřejná subjektivní práva, neboť jím nerozhodl o žádosti či její části, jejíž vyřízení se žádá (nerozhodl o meritu věci);

viz bod 50 usnesení č. j. 5 As 18/2017-40. To ostatně potvrzují i závěry judikatury (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Ans 2/2010-127; nebo ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 Ans 5/2009-113), která se ustálila na závěru, že usnesení podle § 80 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kterým správní orgán nevyhovuje žádosti účastníka o vydání opatření proti nečinnosti, není rozhodnutím o věci ve smyslu § 65 s. ř. s. Ustanovení o ochraně proti nečinnosti podle správního řádu (§ 80) se přitom použije při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím subsidiárně – viz výslovné znění § 20 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[24] S ohledem na uvedené tak platí, že stejně jako se jednotlivec nemůže žalobou domáhat toho, aby nadřízený správní orgán učinil opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 6 správního řádu (žádost o vydání opatření proti nečinnosti je „pouze“ prostředkem nápravy, který je nutno vyčerpat před podáním nečinností žaloby; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Ans 2/2010-127), nelze se ani žalobou domáhat konkrétního postupu nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak totiž bylo uvedeno výše, potvrzení postupu povinného subjektu se nedotýká právní sféry jednotlivce – neovlivňuje veřejná subjektivní práva žadatele o informaci, neboť nadřízený orgán nerozhoduje o podané žádosti. Právě uvedené má za následek také to, že toto „rozhodnutí“ nemůže z povahy věci představovat zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

[25] Je-li totiž podána zásahová žaloba, je povinností soudu v první řadě zjistit, v čem konkrétně je nezákonný zásah spatřován a zda tvrzení žalobce obsažená v podané žalobě odpovídají skutečnosti. V závislosti na tom může soud zjistit (i po případném upřesnění a ujištění se, že je správně chápe), že tvrzení žalobce popisují jednání nebo jiný objektivně existující jev, který z povahy věci nezákonným zásahem být nemůže. Pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. Uvedenou metodologií postupu po podání zásahové žaloby popsal Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí; viz např. rozsudek ze dne 12. 7. 2018, č. j. 2 As 93/2016-138 (tato metodologie vychází z rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS; přestože byl tento rozsudek nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, N 94/89 SbNU 387, ve věci *EUROVIA* zrušen, daný závěr ohledně odmítnutí zásahové žaloby je v judikatuře správních soudů i nadále respektována; srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 7 As 320/2019 - 26).

[26] S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím se nijak nedotýká právní sféry stěžovatele, je nutné uzavřít, že tento akt z povahy věci zásah představovat nemůže. Nebylo proto namístě zabývat se vztahem subsidiarity nečinnosti a zásahové žaloby. Městský soud měl postupovat podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel v podané žalobě vymezil předmět řízení tím, že označil jako napadený akt právě rozhodnutí o podané stížnosti. Ostatně, jak městský soud v odůvodnění napadeného usnesení sám uvedl, ochrany proti nečinnosti povinného subjektu se stěžovatel domáhal nečinností žalobou, o níž Krajský

pokračování

soud v Ostravě rozhodl rozsudkem ze dne 10. 3. 2022, č. j. 25 A 178/2021-45, tak, že ji meritorně projednal a zamítl (proti uvedenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, o níž je řízení vedeno u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 81/2022).

[27] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že zásahovou žalobou napadené rozhodnutí dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a jelikož se nedotýká práv stěžovatele (jde o výsledek uplatnění stížnosti jako specifického prostředku ochrany před nečinností povinného subjektu), nemůže z podstaty věci představovat ani zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Městský soud tak správně podanou žalobu odmítl, byť na základě nesprávného ustanovení. Kasační stížnost však nemůže být úspěšná, neboť odmítnutí žaloby podle nesprávného ustanovení nepředstavuje důvod pro zrušení usnesení o odmítnutí žaloby, byl-li dán jiný důvod odmítnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004 - 76, č. 1476/2008 Sb. NSS).

V. Závěr a náklady řízení

[28] Námitky uvedené v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud důvodnými neshledal, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. poslední věty zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal.

[30] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí zástupci stěžovatele, který byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupkyně stěžovatele, advokátka Mgr. Pavla Henzelová, byla stěžovateli ustanovena usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2021, č. j. 25 A 1/2021-15, a to ještě před tím, než Krajský soud v Ostravě vyloučil nečinností žalobu v dané věci k samostatnému projednání (ustanovená advokátka následně stěžovatele zastupovala také v řízení u městského soudu poté, co Krajský soud v Ostravě tomuto soudu zásahovou žalobu postoupil). V řízení o kasační stížnosti učinila zástupkyně stěžovatele jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]; následná doplnění kasační stížnosti (ze dne 4. 4. 2022, 26. 4. 2022 a 28. 4. 2022) Nejvyšší správní soud nevzal v potaz, neboť tato podání nepřinesla žádnou novou či podrobnější argumentaci proti napadenému usnesení městského soudu (ostatně, zástupkyně stěžovatele sama v soudu doručeném vyúčtování vyčíslila svou odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti tak, že učinila jeden úkon právní služby). Ustanovené zástupkyni tak náleží odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu], celkem tedy 3400 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovená advokátka doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů navýšena o částku odpovídající DPH v sazbě 21 %. Celkem tedy bude ustanovené zástupkyni z účtu

Nejvyššího správního soudu vyplacena částka 4114 Kč, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. října 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu